

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνευδή ἐσσι
καὶ ζωὴ ἐσσι,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 105ον | Δεκέμβριος 2015 | 4296

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ στεκόμαστε μπροστὰ στὸ ἀσύλ-
ληπτο μυστήριο τῆς θείας σαρκώσεως.
Μπροστὰ στὸ μυστήριο τὸ «**χρόνοις αἰωνίοις
σεσιγημένον**» ποὺ «ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ἵνα
θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσθαι». Ὁ ἐνανθρωπήσας
Θεός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη
φύση, γιὰ νὰ μᾶς ἀγιάσει μὲ τὴν ἀγιότητά Του,
νὰ μᾶς πλουτίσει μὲ τὴν χάρη Του, νὰ μᾶς κάνει
ἀληθινὰ σοφοὺς μὲ τὴν διδασκαλία Του, νὰ μᾶς
λυτρώσει μὲ τὸ αἷμα Του, νὰ μᾶς δώσει ζωὴ μὲ
τὸν θάνατό Του. «*Αὐτὸς ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς
θεοποιηθῶμεν...*»

Καὶ ὅμως τὸ κοσμοσωτήριο αὐτὸ γεγονός, «**ἡ
προσδοκία τῶν Ἑθνῶν**», τὸ γεγονός ποὺ χώρισε
τὴν ἱστορία στὰ δύο, ξεχνιέται τόσο εὐκόλα. Διαρκεῖ
μόνο μία ἡμέρα τὸ γεγονός ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ διαρκεῖ
καὶ νὰ ἀναγεννᾷ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας. Γιατί ὅμως
νὰ περνᾷ τόσο γρήγορα ἓνα τέτοιο κοσμοϊστορικὸ
γεγονός; Γιατί νὰ ξεχνᾷμε, πῶς τὰ Χριστούγεννα δὲν
εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν δώρων. Εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ θείου
Δώρου ποὺ πρόσφερε ὁ οὐράνιος Πατέρας στὰ παιδιά
Του. «**οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε
τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ
πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν
αἰώνιον**» (Ἰωάν. γ' 16). Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι
μία σύντομη χαρὰ. Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς μας, διότι
«**ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν**».

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ πηγὴ τῆς εἰρήνης μας.
Ὅχι μιᾶς ὀποιασδήποτε εἰρήνης ποὺ τὴν καταργοῦν
οἱ μπχανές τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀνθρώπινη κακία. Ἀλλὰ
τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης ποὺ ἔψαλλαν οἱ ἄγγελοι τὴν ἅγια
ἐκείνη νύχτα καὶ φρουρεῖ ἀπὸ τότε ὅχι τὰ σύνορα τῶν
ἔθνων, ἀλλὰ τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν. Τὰ Χριστούγεννα
εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς ἐλπίδος μας, τὸ χαρούμενο ξε-
κίνημα στὴν μεγάλη πορεία μας. Σκιρτᾷ ἡ ψυχὴ ἀπὸ
ἀγαλλίαση, γιατί «**ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει
εἶδε φῶς μέγα**». Δὲν ζοῦμε πιά «**ἐν χώρα καὶ σκιᾷ
θανάτου**». Πορευόμαστε μὲ τὸ ὀδηγητικὸ ἀστὲρι τῆς
πίστεως ποὺ καταυγάζει τὴ ζωὴ μας. Τὰ Χριστούγεννα
εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Ἡ ἀρχὴ τῆς χαρᾶς μας ποὺ
προμηνᾷ τὸ τέλος τῆς καταδίκης μας, γιατί «**παιδίον
ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν**».

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι παλιές τρυφερές παι-
δικές ἀναμνήσεις. Εἶναι «**τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου**»,

κατὰ τὸ ὅποιο «**ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν
αὐτοῦ... ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν**» (Γαλάτ.
δ' 4-5). Δὲν ζοῦμε πιά μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς προσδοκίας.
Ζοῦμε τὴν ἐκπλήρωση τῆς προσδοκίας μας. Τὰ Χρι-
στούγεννα δὲν εἶναι παρελθόν. Εἶναι παρὸν καὶ εἶναι
μέλλον. Γιατί ὁ Χριστὸς καὶ σήμερον ζεῖ ἀνάμεσά μας.
Ἡ γέννησή Του εἶναι ἐγγύηση, γιὰ τὴν ἐκπλήρωση
ὅλων τῶν θεϊκῶν ὑποσχέσεων. Δὲν εἶναι ἓνα ἀδύνατο
νῆπιον στὴ φάτνη. Εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεὸς ποὺ
ἤλθε, γιὰ νὰ μὲνι ἀδιάκοπα κοντά μας Σωτήρας καὶ
Λυτρωτῆς μας.

Χριστούγεννα! Στέκεται ἡ ψυχὴ μὲ δέος μπροστὰ
στὴ θεϊκὴ ἐπίσκεψη, τὴν πιὸ μεγάλην ποὺ δέχτηκε ποτὲ
ὁ κόσμος. Εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς ἀπειρης ἀγάπης κατὰ
τὴν ὁποία ὁ οὐρά-
νιος Ἐπισκέπτης
«**τοῖς ἀνθρώποις
συνανεστρά-
φη**» (Βαρούχ γ'
38). Τὸ ἐρώτημα
εἶναι ἂν θέλουμε
τὸν Χριστὸ μόνι-
μο ἔνοικο τῆς
καρδιάς μας. Ἄν
ἔχουμε ἐτοιμάσει
τὴν καρδιά μας
φιλόξενη φάτνη, γιὰ νὰ Τὸν δεχθεῖ. Τότε ἡ γέννησή
Του θὰ εἶναι ἀναγέννησή μας. Τέτοια Χριστούγεννα
ἀξίζει νὰ ζήσουμε. Χριστούγεννα ποὺ μένουν, ποὺ
διαρκοῦν γιὰ πάντα, ποὺ ἐξαγιάζουν ὀλόκληρη τὴ ζωὴ
μας. Χριστούγεννα διαρκείας μαζί μὲ τὸν Χριστὸ ποὺ
ἤλθε ἀνάμεσά μας καὶ μὲνι «**μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς
ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος**».

Οἱ φάτνες καὶ τὰ χριστουγεννιάτικα δένδρα περ-
νοῦν. Τὰ λαμπιόνια σβῆνουν, τὰ γλυκίσματα τελειώ-
νουν, οἱ ποιμένες γυρίζουν στὴς στάνες τους, οἱ μάγοι
«**δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀναχωροῦν εἰς τὴν χώραν των**»,
οἱ ἄγγελοι «**ἀπέρχονται εἰς τὸν οὐρανόν**», ἀλλὰ «**ὁ
τεχθεὶς βασιλεὺς**» τῶν ψυχῶν μας, ὁ ἐνανθρωπήσας
Θεός, μὲνι γιὰ πάντα κοντά μας. Ἔτσι τὰ Χριστούγεν-
να διαρκοῦν γιὰ πολλὰς ἡμέρας, γιὰ ὅλο τὸν χρόνο, γιὰ
ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας. Γιατί μέσα στὴν καρδιά
μας κατοικεῖ τὸ θεῖο Βρέφος, ὁ σαρκωθεὶς Θεός, ὁ
Σωτήρας καὶ Λυτρωτῆς μας.

**Τὰ Χριστούγεννα δὲν
εἶναι παλιές παιδικές
ναμνήσεις. Εἶναι «τὸ
πλήρωμα τοῦ χρόνου».
Δὲν ζοῦμε πιά μὲ τὴν
ἐλπίδα τῆς προσδοκίας.
Ζοῦμε τὴν ἐκπλήρωση
τῆς προσδοκίας μας.**

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ε΄

Παρ' όλα όσα είπαμε μέχρις εδώ οι δυσκολίες για την έρμηνεία και κατανόηση της Αποκαλύψεως υπάρχουν. Παράλληλα όμως με τις δυσκολίες δεν παύει να είναι φανερός και ο σκοπός του ιεροῦ βιβλίου, όπως τον αναφέραμε.

Απευθύνεται στις έπτά Έκκλησίες της Μ. Ασίας (Εφέσου, Σμύρνης, Περγάμου, Θυατείρων, Σάρδεων, Φιλαδελφείας, Λαοδικείας) και όχι μόνον σ' αυτές. Διά μέσου των Έκκλησιών αυτών προειδοποιεί και όλους τους πιστούς. Τους φανερώνει **«ἀ δεῖ γενέσθαι ἐν τάξει»**. Αυτό που πρόκειται σύντομα να συμβοῦν.

Θὰ άξιζε εδώ να κάνουμε ένα σχόλιο του **«ἐν τάξει»**, επειδή πολλές παρερμηνείες και παρεξηγήσεις έχει δημιουργήσει και δημιουργεί. **«Ἴδου ἔρχομαι ταχύ»** (κβ΄ 7) επαναλαμβάνει και σε άλλο σημείο. Με τις εκφράσεις αυτές ο ευαγγελιστής Ἰωάννης φανερώνει τὴ βεβαιότητα τῆς σύντομης πραγματοποίησεως τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ βουλή αὐτῆ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ολοκλήρωση τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλα τὰ γεγονότα που προλέγονται σ' αὐτὸ ἀποβλέπουν καὶ αὐτὸ ὑπηρετοῦν.

Πότε θὰ γίνουν αὐτά; **«Ἐν τάξει»**. **«Ἐρχομαι ταχύ»**. **«Ὁ Κύριος ἐγγύς»**. Οἱ φράσεις αὐτὲς δὲν εἶναι δεσμευτικὲς γιὰ τὸν Θεό. Εἶναι προειδοποιητικὲς γιὰ μᾶς. Γιὰ τὸν Θεὸ **«xίλια ἔτη ὡς ἡ ἡμέρα ἢ ἑxθές, ἥτις διήλθε»** (Ψαλμὸς 89, 4). Γιὰ μᾶς ἰσχύει τὸ σύντομο, ἀκριβῶς γιατί εἶναι βραχυὸς ὁ χρόνος τῆς ἐδῶ διαμονῆς μας. Ἡ ἐκδημία μας εἶναι οὐσιαστικὰ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς μερικῆς καὶ τῆς γενικῆς κρίσεως καὶ τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου. Κάθε στιγμή μπορεί να παρουσιασθοῦμε μπροστὰ στὸν Κύριο.

Τὸ **«ἐν τάξει»**, λοιπόν, σημαίνει τὴν ἄμεση ἔναρξη τῶν γεγονότων που θὰ συμβοῦν. Ὅχι τὴν ολοκλήρωση. Ἀμέσως ἀρχίζουν τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα τῆς σωτηρίας καὶ θὰ συνεχίζονται μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ὅσοι ἐπιχείρησαν ἀκριβεῖς χρονικοὺς προσδιορισμοὺς ἔπασαν ἔξω με πρώτους τοὺς ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. **«Ὅx ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ»** (Πράξ. α΄ 7), εἶπε καθαρὰ ὁ Κύριος. Δὲν εἶναι δουλειὰ δική σας να περιεργαζόσασθε τὰ ἀπόρρητα τοῦ Θεοῦ. Ὁ φιλοπερίεργος προφητισμὸς δὲν προσφέρει τίποτα στὴν ψυχικὴ σωτηρία. Ὅ,τι χρειάζεται εἶναι ἤδη ἀποκεκαλυμμένο.

Ὅστερα ὁ προκαθορισμὸς τοῦ χρόνου, που θὰ ἔλθει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀντίκειται καὶ σε ἄλλους λόγους τοῦ Κυρίου: **«Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατὴρ»** (Μάρκ. ιγ΄ 32). Πῶς μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατηγορηματικὴ

διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου στοὺς μαθητὲς Του, ἦταν δυνατόν να ἀποκαλύψει στὸν Ἰωάννη καὶ δι' αὐτοῦ στοὺς Χριστιανούς, τὸν τρόπο γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου; Τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἀφήνουν καμιά ἀμφιβολία: Τὸν ἀκριβῆ χρόνο, που θὰ συμβεῖ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου, κανένας δὲν τὸν γνωρίζει.

Ἡ ἄγνοια αὐτὴ ἔχει μεγάλη πνευματικὴ σημασία καὶ χρησιμότητα. Γίνεται ἀφορμὴ γιὰ συνεχῆ νήψη καὶ ἐγρήγορση. Γιὰ ἄσκηση ἀρετῆς, ἠθικὴ καλλιέργεια καὶ ἀδιάκοπο πνευματικὸ ἀγῶνα. Διαφορετικὰ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος ἀδρανείας καὶ ἐφησυχασμοῦ.

Ὅπως ἀγνοοῦμε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας, ἔτσι ἀγνοοῦμε καὶ τὸ χρόνο τῆς δευτέρας Παρουσίας. Καὶ κρατιόμαστε σε ἀβεβαιότητα, γιὰ να περιμένουμε καθημερινὰ τὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἀπὸ τὴν παλαιὰ καὶ τὴν πρόσφατη ἱστορία, κάθε ἐρμηνευτικὴ ὑπολογίζει, ὅτι ἡ δικὴ του ἐποχὴ πλησιάζει στὸ τέλος τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ στηρίζει, ἀφοῦ κάθε ἐποχὴ, λίγο-πολύ, ἔχει τὰ δικά της συνταρακτικὰ γεγονότα.

Ἄντι ὅμως να ἀνψυχοῦμε γιὰ τὴ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, θὰ ἔπρεπε πὸ πολὺ να προσέχουμε να μὴ ξεθωριάζει ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, που λάβαμε με τὸ ἅγιο βάπτισμα. Καὶ αὐτὸ γίνεται, ὅταν με τὴ ζωὴ μας λυποῦμε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, **«ἐνῷ ἐσφραγίσθημεν εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως»** (Εφεσ. δ΄ 30). Ἀγωνιοῦμε καὶ δὲν θέλουμε τὴ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Μήπως ὅμως, χωρὶς να τὸ συνειδητοποιοῦμε, πράττουμε ἢ ἔστω ἀνεχόμαστε τὰ ἔργα τοῦ Ἀντιχρίστου;

Μᾶς ἀπασχολεῖ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ἀντιχρίστου; Μᾶς ἀπασχολεῖ τουλάχιστον τὸ ἴδιο ἡ παρουσία ἢ ἡ ἀπουσία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας; Γιατὶ αὐτὸ, που οὐσιαστικὰ σηματοδοτεῖ τὴν κυριαρχία τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἡ ἀπουσία ἢ μᾶλλον ἡ ἐξορία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἀτομικὴ, οἰκογενειακὴ, κοινωνικὴ, πολιτικὴ καὶ δημόσια ζωὴ. Ἀναζητᾶμε τὸ σημείο καὶ τὰ σημεία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ δὲν βλέπουμε τὴν ἀπουσία τοῦ κατ' ἐξοχὴν σημείου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τὴν ἀπουσία, δηλαδή, τοῦ πνεύματος τῆς θυσίας ἀπὸ τὶς σύγχρονες κοινωνίες τῆς εὐμάρειας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ.

Ὅς πιστοὶ Χριστιανοὶ δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα να εἴμαστε ἠττοπαθεῖς. Εἴμαστε ἰσχυροὶ, δυνατοί. **«Μεῖζων ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ»**. Γι' αὐτὸ καὶ **«νενικήκαμεν τὸν πονηρόν»**. Τὸν ἔχουμε ἤδη συντρίψει. Ὅχι με τὶς δικὲς μας δυνάμεις, ἀλλὰ με τὴ δύναμη Ἐκεῖνου, που **«ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ»**. Αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν μήνυμα τῆς Αποκαλύψεως.

«Ἄνθρωπος γίνεται Θεός»

Ὁ Θεός ἀπὸ ἀπειρῆ ἀγάπῃ δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα Του καὶ τὸν τοποθέτησε **«ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς»**. Ἦθελε νὰ τὸν κάνει κοινωνὸ τῆς δόξας Του, αὐτῆς τῆς θεότητάς Του. Αὐτὸ ποῦ κατὰ φύσιν ἔχει ὁ Θεός, ἤθελε νὰ τὸ μεταδώσει κατὰ χάριν καὶ στὸν ἄνθρωπο. Γιὰ νὰ φθάσει ὅμως ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν ἔπρεπε νὰ περάσει ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ὑπακοῆς στὴν θεία ἐντολή. Ἄν λοιπὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ἀγάπῃ ἤθελε νὰ παραδοθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὸν Θεό, γιὰ νὰ ὑπακούσει σ' Αὐτὸν καὶ μόνο, ὡς υἱὸς πρὸς Πατέρα, ὁ τελικὸς του προορισμός, νὰ γίνῃ θεὸς κατὰ χάριν, θὰ ἦταν μία πραγματικότητα.

Ὅμως αὐτὴ τὴν ἐντολὴ τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸν Θεὸ τὴν ἀπέρριψε καὶ δέχθηκε ἐλεύθερα τὴν ἐντολὴ τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν τὸ πῆρε ἀπόφαση νὰ ζεῖ ἐξ ὀλοκλήρου γιὰ τὸν Πατέρα. Ζήτησε **«δι' ἄλλης ὁδοῦ»** νὰ φθάσει στὸν προορισμό του. Τὸ **«γενήσεσθε ὡς θεοὶ»** τοῦ Πονηροῦ, τὸν ἔθελξε. Θέλησε νὰ γίνῃ Θεός, ἀλλὰ **«ἄνευ Θεοῦ»**. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ διαψευσθεῖ ἡ ἐλπίδα του καὶ νὰ ἀποξενωθεῖ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐνῶ προηγουμένως **«ἐζούσε τῷ Θεῷ»**, τώρα **«ἀποθνήσκει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ»** καὶ ζεῖ μόνο **«τῇ ἰδίᾳ φύσει»**. Ἐχασε τὴν προσωπικὴ, τὴν υἱικὴ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν θάνατος, τὸ **«θανάτῳ ἀποθανεῖσθε»** (Γενέσ. β' 17) ποῦ τοῦ εἶχε προείπει ὁ Θεός. Συγχρόνως ἔγινε αἰχμάλωτος τοῦ Σατανᾶ, **«πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν»** (Ρωμ. ζ' 14). Καὶ ἐνῶ πλάσθηκε γιὰ τὴν ἀφθαρσία, παραδόθηκε στὴν φθορά. Καὶ παραδόθηκε ὀλοκληρῶς ἢ προσωπικότητά του, **«οὐ μόνον ἡ ψυχὴ ἐρρυπώθη»** (λερώθηκε), ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα **«τῇ φθορᾷ ὑπέπεσε»**, διακηρύσσουν οἱ Πατέρες. Γι' αὐτὸ **«πονηρῶς ὄρᾳ, πονηρῶς ἀκούει, πόδας ἔχει σπεύδοντας ἐπὶ κακοποιῖαν καὶ χειρας ἐργαζομένης ἀνομίαν καὶ καρδίαν πονηρὰ διαλογιζομένην»** (Ἅγιος Μακάριος).

Ἔτσι ἀντὶ τῆς **«θεοῦφαντιου στολῆς»** τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἐνεδύθη τοὺς **«δερματίνους χιτῶνας»**. **«Στολὴν θεοῦφαντιον ἀπεξεδύθη ὁ τάλας»**, ψάλλει ὁ ὕμνωδὸς τοῦ Τριωδίου. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ **«παλαιὸς ἄνθρωπος»**, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ἡ πραγματοποίηση τοῦ ὑψηλοῦ του προορισμοῦ φαινόταν πᾶ ἀδύνατη. Ἡ ἐξασθένηση τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων ἦταν τόσο μεγάλη καὶ ἡ αἰχμαλωσία ὀλοκληρωτικὴ, ὥστε ἀδυνατούσε νὰ κάνει τὸ καλὸ. Ὁ Σατανᾶς ὀδηγοῦσε τὴν ψυχὴ **«ὄπου οὐ θέλει»**. **«Οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ»** (Ρωμ. ζ' 15).

Καὶ τὸ ἐρώτημα: Τὸ σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο θὰ ματαιωθεῖ, ἐπειδὴ τὸ θέλησε ὁ ἐχθρὸς Διάβολος; Ἀσφαλῶς ὄχι. Αὐτὸς ποῦ ἀπὸ ἀγάπῃ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀπειρῆ ἀγάπῃ Του θὰ τὸν ἀναπλάσει. **«Οὕτως**

ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν...» (Ἰωάν. γ' 16). Καὶ μὲ τὴν ἐνέργειά Του αὐτὴ θὰ δείξει **«ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπέρχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς»** (Ἐβρ. β' 7). Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πετύχει ὁ ἄνθρωπος διὰ μιᾶς ἀνόδου πρὸς τὸν Θεὸ καὶ δὲν τὸ πέτυχε, θὰ τὸ πραγματοποιήσει ὁ Θεὸς κατερχόμενος πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Θὰ ἔλθῃ ὁ Δυνατός, θὰ πολεμήσῃ τὸν **«αἰχμαλωτεύσαντα ἡμᾶς»**, θὰ τὸν νικήσῃ γιὰ λογαριασμό μας καὶ θὰ ὁδοποιήσῃ **«πάσῃ σαρκὶ»** τὴν **«εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον»**.

Οἱ λόγοι τῶν Πατέρων συναγωνίζονται, θὰ ἔλεγε κανεὶς, σὲ εὐστοχία, προκειμένου νὰ ἐκφράσουν τὸ ἀποκαλυφθὲν μυστήριον. **«Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται»**, μᾶς λέει ὁ Μ. Ἀθανάσιος. **«Ἐνηνθρώπησεν, ἵνα γένωμαι τοσοῦτον θεός, ὅσον Ἐκεῖνος ἄνθρωπος»**, διακηρύττει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς χαρακτηρίζει τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ὡς **«τὸ πάντων καινῶν καινότατον, τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, δι' οὗ ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται δύναμις. Τί γὰρ μείζον τοῦ γενέσθαι τὸν Θεὸν ἄνθρωπον;»** Παρὰ τὰ τόσα λεγόμενα ὅμως **«τὸ μέγα τῆς ἐνανθρωπήσεως μυστήριον, αἰεὶ μένει μυστήριον»** (Ἅγιος Μάξιμος).

Ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος μετὰ τὴν πλάσιν ἔρχεται τώρα νὰ ἀναπλάσῃ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ **«καινός»**, ὁ νέος ἄνθρωπος τῆς χάριτος, ὁ **«κατὰ Χριστὸν κτισθείς»**. Αὐτὴ τὴ νέα δημιουργία, τὴν **«καινὴν κτίσιν»** δὲν τὴν ἀπεργάζεται μὲ πηλό, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην δημιουργία, ἀλλὰ μὲ δύο νέα στοιχεῖα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ Του. Μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ, τὰ ὅποια ἀπέρρευσαν ἀπὸ τὴν ἀγία Του πλευρὰ κατὰ τὴν σταύρωση, ἐτοιμάζει τὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, τῆς Ἐκκλησίας Του. Μὲ τὸ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ μᾶς καθιστᾶ μέλη στὸ **«Μυστικὸν Σῶμα Του»**. Μὲ τὴν κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τῆς θείας Εὐχαριστίας ἔχουμε τὸν Χριστὸ **«κατοικοῦντα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν»** καὶ μετέχουμε τῆς θείας ζωῆς Του. Ὁ νέος αὐτὸς ἄνθρωπος προγεύεται ἀπὸ τώρα τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Συνειδητοποιοῦμε τὴν τιμὴ, τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτῆ μας;

“Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πετύχει ὁ ἄνθρωπος διὰ μιᾶς ἀνόδου πρὸς τὸν Θεὸ καὶ δὲν τὸ πέτυχε, θὰ τὸ πραγματοποιήσει ὁ Θεὸς κατερχόμενος πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Θὰ ἔλθῃ ὁ Δυνατός, θὰ πολεμήσῃ γιὰ λογαριασμό μας καὶ θὰ ὁδοποιήσῃ «πάσῃ σαρκὶ» τὴν «εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον».

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετέ· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἄλυσιτελεῖς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ὑμῶν· πεποιθήαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ι΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιγ΄ 10-17
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. ιγ΄ 17-21

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου,

τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσει ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

«Αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν».

Οἱ πιστοὶ κάθε ἐποχῆς διψοῦν γιὰ καλοὺς ποιμένες, ποὺ θ' ἀγρυπνοῦν καὶ θά κοπιάζουν γιὰ τὶς ψυχές τους, γιὰ τὴν πνευματικὴ τους πρόοδο. Καὶ κάθε ἐποχὴ ἔχει νὰ παρουσιάσει τέτοιους «ποιμένες» καὶ «διδασκάλους», ποὺ μὲ τὸ παράδειγμά τους καὶ τὸ λόγο τους βοηθοῦν στὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τοῦ λαοῦ.

Ἀνάμεσά τους ξεχωριστὴ θέση κατέχει καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος, ποὺ ἡ μνήμη του γιορτάζεται σήμερα.

Τέκνο διακεκριμένης οἰκογένειας, γεννήθηκε στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας, ὅχι πολὺ μετὰ τὰ μέσα τοῦ τρίτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνα.

Ἐμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ μικρῆ ἡλικία, μοίρασε στοὺς φτωχοὺς τὴν πατρικὴ του περιουσία καὶ ἀφιερώθηκε στὸν Θεό. Ἐγίνε ἱερέας καὶ ἀργότερα ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας καὶ ρίχτηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ στὴν πνευματικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ δράση.

* * *

Μὲ χαρακτῆρα ἐξαιρετικὰ πρᾶο, ὅπως τὸν ἀπαθανάτισε ἡ παράδοση ὡς «εἰκόνα πραότητος», μὲ θέρμη καὶ ζήλο, ἔγινε ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ «τσοπάνος» ποὺ ἀγρυπνοῦσε γιὰ τὸ ποιμνίό του. Δίδασκε, παρηγοροῦσε, στήριζε τὸν λαό.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του κύλισαν μέσα στὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλετιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Καὶ ἦταν χρόνια δύσκολα, ποὺ χρειαζόταν τὴν τόλμη καὶ τὸ θάρρος τοῦ Ποιμένου. Τόλμη καὶ θάρρος, ποὺ μετέδιδε καὶ στὸν λαό. Δίδασκε στὸ ποιμνίό του τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν χριστιανικὴ πίστη, φανερώνοντας τὰ ψεύδη καὶ τὶς κακίες τῆς εἰδωλολατρίας, παρ' ὅλα τὰ αὐστηρὰ διατάγματα τῶν αὐτοκρατόρων.

Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς εἶναι πάντα ἔτοιμος καὶ τὴ ζωὴ του νὰ θυσιάσει, ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ. Καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὅταν τὸν κατήγγειλαν στὸν αὐτοκράτορα, ὅτι κηρύττει τὴν χριστιανικὴ ἀλήθεια, συνελήφθη καὶ καταδικάστηκε σὲ φυλακὴ καὶ ἐξορία. Καὶ ἀππλλάγει, ὅταν ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ ἔδωσε ἐπανεπιλημμένες νίκες στὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, ποὺ ἐξασφάλισε τὴν ἐλευθερία

τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του συνέχισε τὸ ἱεραποστολικὸ του ἔργο: τὴν κατήχηση καὶ τὴν τόνωση τοῦ λαοῦ του. Καὶ ὅταν φάνηκε ἡ φοβερὴ αἴρεση τοῦ Ἀρείου, ὁ ἅγιος Νικόλαος βρέθηκε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγῶνα καὶ ἔλαβε ἐνεργὸ μέρος στὴν Α΄ Οἰκουμενικῆ Σύνοδο.

* * *

Πάνω, ὅμως, ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξε ἡ προσωποποίηση τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαχνίας. Ἡ ἐνοράκωση τῆς στοργῆς πρὸς τοὺς στερουμένους καὶ κινδυνεύοντες. Ὑπῆρξε ὁ Ποιμενάρχης τῆς ἀγάπης, μὲ τὴν βα-

θια ἔννοια τῆς λέξεως. Ὅχι τῆς ἀγάπης ποὺ κάνει θόρυβο καὶ ζητάει τυμπανοκρουσίες, ἐπαίνους καὶ χειροκροτήματα. Ἀλλὰ τῆς ἀγάπης, ποὺ ἐφαρμόζει τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «**μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερὰ σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου**».

Δὲν ἔμεινε ὅμως μόνο στὴν ἀθόρυβη ἐλεημοσύνη. Ὑπῆρξε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πνοὴ πολλῶν μεγάλων ἔργων. Ἰδρυσε φτωχοκομεῖο, ξενῶνα καὶ νοσοκομεῖο. Ἀληθινός, προστάτης χερῶν καὶ ὀρφανῶν, φτωχῶν καὶ γερόντων, ἀρρώστων καὶ κατατρεγμένων.

Πράγματι ὁ ἅγιος Νικόλαος εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ «**καλοῦ ποιμένου**», κατὰ μίμησιν Ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος εἶχε διακηρύξει: «**ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός**». Καὶ τέτοιους «ποιμένες» πρέπει νὰ εὐχόμεσθε νὰ ἀναδεικνύει ὁ Κύριος σὲ κάθε ἐποχῆ.

* * *

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ ζητᾶμε «**καλοὺς ποιμένους**». Δὲν ἀρκεῖ αὐτοὶ μόνο ν' ἀγρυπνοῦν γιὰ τὶς ψυχές μας. Πρέπει καὶ ἔμεῖς νὰ εἴμαστε ἀγρυπνοὶ στὶς ἐπάξεις τῆς ψυχῆς μας. Ἄν ὅλοι μας δὲν ἀνεβοῦμε πρὸς τὴν ψυχή, δὲν προχωρήσουμε στὴν ἀρετὴ καὶ ἀναγέννηση, τότε πῶς θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ «καλοὶ ποιμένες»; Καὶ ἂν οἱ γονεῖς, οἱ δάσκαλοι, οἱ ἱερεῖς δὲν βοηθήσουν τοὺς νέους νὰ προσανατολιστοῦν σωστὰ στὴ ζωὴ, νὰ μορφωθοῦν χριστιανικά, πῶς θὰ ἔχουμε «καλοὺς ποιμένες»;

Όταν ο Χριστός φανερωθή, ή ζωή ήμών, τότε και ύμεις σύν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ήμών τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακῆν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρία, δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζῆτε ἐν αὐτοῖς· νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλα-

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιδ' 16-24
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ' 4-11

σφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ήμών· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σύν

ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἐνὶ Ἑλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομή καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΠΛΗΓΗ

«Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς συμβουλεῦει στὴ σπερηνή περικοπή: «Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους». Μὴ λέτε ψέματα στὴ μεταξύ σας ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία. Εἶναι μεγάλη ἀμαρτία. Σᾶς βλάπτει, σᾶς τλαιπωρεῖ, σᾶς καταστρέφει τὸ ψέμα. Ἀκόμη σᾶς ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀλήθειας. Γιατὶ τὸ ψέμα εἶναι τοῦ Διαβόλου. Ἐνῶ ὁ Κύριός μας διεκήρυξε: «**Εγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια...**» (Ιωάν. ιδ' 6). Ταυτίζει ὁ Χριστὸς μας, ὁ ἀληθινὸς Θεός, τὸν ἑαυτό του μὲ τὴν ἀλήθεια. Ὅποιος λοιπὸν ἐνσυνείδητα λέει ψέματα ἀρνεῖται τὴν ἀλήθεια, τὸν Χριστό. Ὁ Κύριός μας εἶπε ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ψεύτης καὶ πατέρας τοῦ ψεύδους. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ ἀνθρωποκτόνα σχέδιά του, ὅσο τὸ ψέμα. Εἶναι ἀκόμη ἐφευρέτης στὰ διάφορα εἶδη τοῦ ψεύδους, μὲ τὰ ὁποῖα τυλίγει στὰ πλοκάμια του τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι παραπλανᾷ πολλοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς λέει: Δὲν θὰ πεῖς ψέματα, ἀλλὰ μόνο ἓνα ψεματάκι. Παραποίησε τὴν ἀλήθεια, δὲν πειράζει. Συκοφάντησε τὸν ἐχθρό σου. Μπορεῖς νὰ πεῖς ὑπερβολές, νὰ κρύψεις τὴν ἀλήθεια, νὰ κολακεύσεις, νὰ ἀπατήσεις τὸν ἄλλο, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ συμφέρει. Ἔτσι κατορθώνει μὲ αὐτὲς τὶς παραλλαγές στὰ ψέματα, νὰ μᾶς ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀλήθειας καὶ νὰ μᾶς κάνει δικούς του. Καὶ τότε χάνουμε τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων. Γιατὶ τὸ ψέμα εἶναι καὶ ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τῆς ἀρμονικῆς ζωῆς μεταξύ τῶν συζύγων, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΜΕ ΨΕΜΑΤΑ.

Ὅλοι συμφωνοῦμε ὅτι δὲν θέλουμε οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς λένε ψέματα καὶ ἐπομένως ὅτι καὶ μεῖς δὲν πρέπει νὰ λέμε ψέματα. Ἄς δοῦμε ὅμως, ποιὲς οἱ αἰτίες πού λέμε ψέματα.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ φόβος τῆς τιμωρίας. Ὅχι μόνο τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι λένε ψέματα γιὰ νὰ ἀποφύγουν μιὰ παρατήρηση ἢ μιὰ τιμωρία. Ξεγελῶμασθε ὅλοι νομίζοντας ὅτι τὸ ψέμα μας ποτὲ δὲν θὰ ἀποκαλυφθεῖ. Ὅλοι μας ὅμως ξέρουμε, ὅτι τίποτε δὲν μένει κρυφὸ. Γιατὶ καὶ ὁ Κύριός μας εἶπε, πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ κρυφὸ πού δὲν θὰ φανερωθεῖ. Καὶ τότε ἡ ντροπὴ καὶ ἡ τιμωρία μας θὰ εἶναι πῶς μεγάλη.

Πολλὲς φορές, λένε ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ψέματα ἀπὸ ζήλεια. Δηλαδὴ ἐπειδὴ ζηλεύουν τοὺς ἄλλους, λένε ἓνα σωρὸ ψέματα γιὰ νὰ τοὺς ταπεινώσουν καὶ νὰ τοὺς ρίξουν στὴ συνείδηση γνωστῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι νομίζουν πὼς αὐτοὶ ἀποκτοῦν περισσότερη ἀξία. Αὐτὸ

ὅμως πού κάνουν εἶναι ἀνεντιμότητα καὶ ἀπαράδεκτη συκοφαντία. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι χάνουν τὴν ὑπόληψη τοῦ ἑαυτοῦ τους.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι πού λένε ψέματα καὶ ἀπὸ φιλοδοξία. Θέλουν νὰ φανοῦν σπουδαῖοι στὰ μάτια τῶν ἄλλων καὶ ἀραδιάζουν μικρὰ καὶ μεγάλα ψέματα γιὰ φανταστικὰ κατορθώματά τους. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι κουτοὶ καὶ καταλαβαίνουν τὶς ψευτιές τους. Καὶ τότε χάνουν δυὸ φορὲς τὴν ὑπόληψή τους. Ἐπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη κατηγορία ἀνθρώπων πού λένε ψέματα ἀπὸ κακὴ συνήθεια. Τὸ ψέμα ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς «ψωμοτύρι». Λένε ψέματα μὲ τὸ παραμικρὸ, γιὰ νὰ πειράξουν, νὰ παραπλανήσουν, νὰ ἐξαπατήσουν, νὰ κοροιδέψουν, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν τὶς τρομερὲς συνέπειες πού μπορεῖ νὰ ἔχουν γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἄς μὴ μᾶς διαφεύγει, ὅτι μέσα στὸ ψέμα ὑπάρχει σατανικὴ δύναμη, πού θέλει τὴν καταστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Τὸ πρῶτο φυσικὸ μέτρο γιὰ νὰ προστατεύσουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τοὺς ἄλλους εἶναι νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ μᾶς συμβουλεῦει ὁ Ἀπόστολός μας: «**Ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη**» (Εφεσ. δ' 25). Εἴμαστε μέλη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἓνα μέλος λοιπὸν ἔχει ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ προστατεύει, νὰ σέβεται τὸ ἄλλο, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει στὸ σῶμα. Σκεφθεῖτε, ὅταν τὸ μάτι βλέπει γκρεμὸ καὶ δὲν λέει τὴν ἀλήθεια στὰ πόδια, θὰ σκοτωθεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Ἄλλο μέσο γιὰ τὴν πρόληψη τοῦ κακοῦ εἶναι ὁ ἔλεγχος ἐκείνων πού ἀκοῦμε. Δηλαδὴ ἡ ἐξακριβωσὴ τῆς πληροφορίας, ἂν εἶναι ἀληθινή. Κι' ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι εἶναι ψέματα τὰ λεγόμενα, νὰ μὴν τὰ δεχθοῦμε. Νὰ τὰ ἀποκρούσουμε καὶ νὰ ὑποστηρίξουμε τὴν ἀλήθεια, ὅτιδῆποτε κι ἂν μᾶς κοστίσει. Ὅμως τὸ ψέμα προσβάλλει ὄχι μόνο τοὺς ἄλλους πού εἶναι σῶμα Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴ πού εἶναι ὁ Χριστός. Ἐκεῖνον πού εἶναι ἡ «**ἀλήθεια**», ὁ Δημιουργὸς καὶ Λυτρωτὴς Κύριός μας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος εἶπε στὸν Ἀνανία χαρακτηριστικά: «**Οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις ἀλλὰ τῷ Θεῷ**» (Πράξ. ε' 4). Δὲν εἶπες ψέματα σ' ἓναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ στὸν ἴδιο τὸν Θεό, πού εἶναι Παντογνώστης. Καὶ ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι μὲ τὸ ψέμα ψευτίζει ὁ ὅλος ἄνθρωπος, γίνεται ἀνεντιμὸς καὶ ἀναξίπιστος στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Τὸ «δόγμα» τοῦ Καίσαρα

«Ὅπως ἀναφέρει ἀναλυτικὰ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὁ Κύριος εἶχε προφητευθεῖ νὰ γεννηθεῖ στὴ Βηθλεὲμ, ὡς ἀπόγονος τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ: «Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰούδα, μολοντί φαίνεσαι μικρὸ χωριό, δὲν εἶσαι καθόλου μικρὴ καὶ ἄσημη ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, διότι ἀπὸ σένα θὰ βγεῖ ἄρχοντας ποὺ θὰ ποιμάνει τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ». Τὴν προφητεία αὐτὴ τοῦ Μιχαΐα ἐπαναλαμβάνει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος (β' 5). Καὶ ὅπως προσθέτει ὁ Λουκᾶς, ὁ Θεὸς ἔφερε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε μετὰ τὴν ἀπογραφὴ ἀπὸ τὸν Καίσαρα Αὐγουστο, νὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστὸς στὴ Βηθλεὲμ. Ἔχουμε καμιὰ ἱστορικὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ἀπογραφὴ; Ἡ μήπως φτιάχτηκε γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ προφητεία;»

Δὲν θὰ μιλήσουμε ἐδῶ γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀξία καὶ ἀξιοπιστία τῆς Κ. Διαθήκης, τὴν ὁποία ἀναγνωρίζουν οἱ πρὸ σημαντικοὶ ἐρευνητές. Μεγάλοι ἱστορικοὶ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀθεντικότητα καὶ προνομιακὴ θέσπι τῆς Κ. Διαθήκης σὲ σύγκριση μετὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἀρχαῖα κείμενα. Τὰ γεγονότα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι ἱστορικά. Καὶ οἱ ἀποδείξεις ἀδιάσειστες. Οἱ μαρτυρίες εἶναι γραπτές, διατηρημένες σὲ ἀδιάφραστα κείμενα. Ὁ Ἰησοῦς ἔπρεπε νὰ γεννηθεῖ στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, στὴν ταπεινὴ πατρίδα τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ. Καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ πραγματοποιήθηκε ἀκριβῶς, ὅπως εἶχε προφητευθεῖ. Τὸ ὑπρέτησε ἡ ματαιοδοξία τοῦ αὐτοκράτορα Αὐγούστου ποὺ διέταξε γενικὴ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ ἐπὶ «*πᾶσαν τὴν οἰκουμένην*». Τὸ ρωμαϊκὸ κράτος εἶχε τόση ἔκταση, ὥστε ἐθεωρεῖτο «*ἡ αὐτοκρατορία πάσης τῆς οἰκουμένης*». Ἡ Παλαιστίνη ἦταν καὶ αὐτὴ ρωμαϊκὸ προτεκτοράτο. Θὰ ὑπαχθεῖ καὶ αὐτὴ στὴν ἴδια διαταγή, ὅπως καὶ ἡ Αἴγυπτος.

Δὲν εἶναι μόνο οἱ αἰγυπτιακοὶ πάπυροι, ἀδιάφραστα μνημεῖα τῆς ἀπογραφῆς. Τὴν ἀναφέρει καὶ ὁ ἱστορικὸς Τάκιτος στὰ Χρονικά του. Μᾶς λέει μετὰ ποιά φροντίδα συνέταξε ὁ ἴδιος ὁ Αὐγουστος τὸ σχετικὸ διάταγμα τῆς ἀπογραφῆς ποὺ θὰ περιεῖχε: «*Τὴν κατάστασι τοῦ πλοῦτου τῆς αὐτοκρατορίας, τὸν ἀριθμὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν συμμάχων ὑπὸ τὰ ὄπλα, τὴν κατάστασι τῶν στόλων, τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν βασιλείων καὶ τῶν φυλῶν*».

Ὁ Ἰωσήφ, λοιπόν, καὶ ἡ Παρθένος Μαρία, μετὰ τὸ ἔτοιμο νὰ γεννηθεῖ θεῖο Βρέφος, θὰ ἀναλάβουν τὸ μακρινὸ ταξίδι. Κοπιαστικὸ, ἀφοῦ πρέπει νὰ διανύσουν μιὰ ἀπόστασι ἑκατὸν πενήντα χιλιομέτρων. Σὲ ποιά κατάστασι καὶ μετὰ τί μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔρχεται στὴ γῆ ὡς φτωχότερος ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς. Τὸ ὅτι ὅμως ὑπηρετοῦν τὸ ὕψιστο σχέδιο τοῦ Θεοῦ εἶναι γι' αὐτοὺς ἢ πρὸ βαθιὰ χαρὰ καὶ ἢ πρὸ μεγάλη ἱκανοποίησι. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀξιώνεται νὰ

τεθεῖ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀναλάβει ὁποιαδήποτε ἀποστολή, καὶ τὴν πρὸ δύσκολη καὶ ἐπώδυνη, τὴν ἀποδέχεται ταπεινὰ καὶ τὴν πραγματοποιεῖ μετὰ προθυμία.

Καὶ νὰ τοὺς τώρα στὴ μικρὴ καὶ ταπεινὴ Βηθλεὲμ, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου «*ἐλαχίστη ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα*». Ἀπὸ αὐτὴν θὰ προέλθει ὁ Ἰησοῦς, ποὺ θὰ ποιμάνει ὡς ἀληθινὸς Ποιμένας, ὄχι μόνο τὸν πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένον σ' αὐτὸν λαὸ Του, τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸν καλοπροαίρετο κόσμον. Ποιὰ, ἀλήθεια, ἔκπληξι θὰ δοκίμασε ὁ Ρωμαῖος γραμματέας, ὅταν ἄκουσε τὴ δήλωσι τοῦ ἀπλοῦ Ἰωσήφ: Ἰωσήφ, ξυλουργὸς τῆς Ναζαρέτ, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Δαβίδ. Ἡ μνηστὴ μου Μαριάμ ἀπὸ τὴν ἴδια πατρίδα. «*Ὁ ὑπάλληλος ἔπρεπε νὰ χαμογελάσει. Αὐτοὶ οἱ δυὸ φτωχοὶ ἔχουν γιὰ προγόνους τοὺς δέκα ὀκτὼ βασιλιάδες! Ἄγνωστὸς γι' αὐτοὺς, ὁ Θεὸς κινήσει καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Αὐγουστο καὶ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴν Αὐτοκρατορία*» (A. Bessières).

Ἄς ἀρνοῦνται, λοιπόν, ὅσοι θέλουν νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν ἀπογραφὴ, τὴν ταπεινὴ γέννησι στὴ Βηθλεὲμ, τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐνα πράγμα δὲν μποροῦν νὰ ἀμφισβητήσουν: Τὴν γέννησι ἐνὸς νέου κόσμου καὶ τὴν ἀναγέννησι τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα γεννήθηκε ἕνας νέος πολιτισμὸς ποὺ θὰ καταργοῦσε τὸν βαρβαρισμὸ καὶ κάθε εἶδους τυραννία, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ δέχονταν τὸν Χριστὸ καὶ θὰ τὸν πίστευαν ταπεινὰ, ὅπως οἱ ἀπλοὶ ποιμένες. Ὅχι γιὰ τοὺς ὑπερφίαλους, τοὺς ἀλαζόνες, τοὺς φωτοσβέστες, τοὺς αἰώνιους ἀμφισβητήτες ποὺ προσπαθοῦν νὰ θεμελιώσουν τὴν κοινωνία καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς στήν ἄρνησι τοῦ θεμελίου, σὲ ἀνεδαφικὰ συστήματα, σὲ ἀχρωμους ἀνθρωπισμοὺς ἢ ἐπιστημονισμοὺς. Τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα, στὴν ταπεινὴ ἐκείνη φάτνη, ἀρχίζε ἀθόρυβα μιὰ νέα ἐποχὴ, ποὺ σήμαινε τὴν ἀρχὴ ἐνὸς νέου κόσμου καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ τέλους ἐνὸς φθαρμένου κόσμου. Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου χωριζόταν ὀριστικὰ πιά, μετὰ μιὰ βαθιὰ διαχωριστικὴ γραμμὴ, σὲ ἱστορία πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν.

Ὅσοι δὲν πιστεύουν στὴ θαυμαστὴ γέννησι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τουλάχιστον δὲν βλέπουν τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως Του; Τὴν πνευματικὴ, τὴν ἠθικὴ, τὴν κοινωνικὴ ἐπανάστασι ποὺ κήρυξε; Σ' ἕνα κόσμον, ποὺ εἶχε γιὰ σύμβολό του τὸ ὑψωμένον μαστίγιον, γιὰ θεάματά του τὶς ἀνθρωποθηριομαχίες τῶν Κολοσσαίων, γιὰ νυχτερινὸ φωτισμὸ του τὰ πεισωμένα κορμιά τῶν μαρτύρων, ἦλθε νὰ βάλει τὴν ἀγάπην. Νὰ προβάλλει τὴν ὁμορφίαν τῆς ἀγνότητος, νὰ κηρύξει τὴν ἀξία τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἰσότητα τῶν ἀνθρώπων, τὴν εἰρήνην, τὴν ἐλευθερία, τὴν ἀδελφοσύνην, τὴν κατάργησι τῶν φυλετικῶν διακρίσεων.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

«Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανόθεν αἰνοῦντων τὸν Θεόν»

(Λουκ. β' 13).

Όταν, πρὸ αἰώνων πολλῶν, σφραγιζόταν ὁ οὐρανὸς ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀδάμ, οἱ ἄγγελοι ἀνέλαβαν νὰ φυλάττουν **τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς** (Γεν. γ' 24). Τώρα, πού ἀνοίγει ὁ δρόμος πρὸς τὸν Παράδεισο ἐξ αἰτίας τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ἄγγελοι καὶ πάλι ἐμφανίζονται. Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς καὶ ἀλαλαγμοῦ, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι **«οὐκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάσσει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ»** (κοντάκιον Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, Γεν. γ' 24) καὶ ὅτι ἀνοίξαν οἱ αἰώνιες πύλες τοῦ οὐρανοῦ, διότι **«ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ»** (Λουκ. β' 11). Ὁ,τι εἶχε δεῖ ὁ πατριάρχης Ἰακώβ ἦταν πολὺ μικρό, μπροστὰ σ' αὐτὸ πού ἀντικρίζουν τώρα οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού ἤλθε κοντά μας ὁ τῆς **«μεγάλης βουλῆς ἄγγελος»** (Ἠσ. θ' 5), ὁ Ἐμμανουήλ, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἔγιναν κι αὐτοὶ περισσότερο φίλοι καὶ ἀχώριστοι σύντροφοι καὶ συμπαραστάτες ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ ἁγία Γραφή μᾶς μιλά γιὰ «φύλακα ἄγγελο», πού ἔχει ὁ καθένας μας. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸ λησμονοῦμε, ἡ Ἐκκλησία μας μία μέρα τῆς ἐβδομάδος τὴν ἔχει ἀφιερῶσει σ' αὐτοὺς τοὺς οὐράνιους φρουροὺς μας. Δὲν ἔχουμε ἀπλῶς ἕναν ἄορατο παιδαγωγὸ ὁ καθένας μας, ἀλλὰ καὶ ἕναν ἰσχυρὸ ἀπεσταλμένο τοῦ οὐρανοῦ, πού ἔχει ἀποστολὴ νὰ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὴν πλάνη, τὸν πόνο, τὸν θάνατο. Δὲν εἴμαστε λοιπὸν μόνοι ὁδοιπόροι τῆς γῆς. Κάποιος βαδίζει στὸ πλευρὸ μας. Εἶναι ὁ φύλακας ἄγγελος. Μᾶς μιλάει μυστικὰ στὴν καρδιά, ὅπως μιλοῦσε στοὺς ποιμένες. Μᾶς παρακολουθεῖ νύχτα καὶ ἡμέρα. Τὸ σκεπτόμαστε ἄραγε αὐτό;

ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

«Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες...»

(Λουκ. β' 8).

Οἱ ποιμένες μέσα στὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου κατέχουν μιὰ ἐξέχουσα θέση. Ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς θέλησε, διὰ μέσου αὐτῶν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, νὰ ἀποκαλύψει πολλὰς φορὰς τὴ θεία βουλή Του. Οἱ γεμάτες ταπείνωση καὶ ἀγνότητα ψυχές τους πάντοτε ἀποτελοῦσαν τὸν καλύτερο δέκτη καὶ πομπὸ τῶν οὐρανόθεν μηνυμάτων. Ἡ ἀφελότητα τῆς καρδιάς τους καὶ ἡ εἰλικρίνεια τοῦ χαρακτῆρα τους προσεῖλκε σ' αὐτοὺς τὸν ἅγιο Θεό. Ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τὸ ἄδολο πνεῦμα τῶν ποιμένων, γι' αὐτὸ καὶ τὴ μεγάλη στιγμή πού ὁ φιλόθεος **«σαρξ ἐγένετο»** (Ἰωάν. α' 14) καὶ ἔκανε τὴν εἰσοδὸν Του μέσα στὴν ἱστορία, πάλι τοὺς ποιμένες καλεῖ νὰ σπεύσουν γιὰ νὰ τὸν βροῦν, **«κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ»** (Λουκ. β' 12).

Τὸ πνεῦμα τῶν ποιμένων ἀναπαύεται στὸν ἅγιο Θεό! Τὸ πνεῦμα τῶν ποιμένων τὸ εἰλικρινές, τὸ ἀγνὸ καὶ ἀνεπιτήδευτο, ξεκουράζει καὶ τὴ δική μας ψυχή. Πόση χαρὰ αἰσθανόμασθε ὅταν τὸ συναντήμα στὶς πόλεις ἢ στὴν ὑπαιθρο! Ἠρεμοῦμε. Εὐχαριστιόμαστε. Εὐχάριστα διαλείμματα οἱ συναντήσεις αὐτὲς μέσα στὰ συνεχῆ καὶ κουραστικὰ μαθήματα σκοπιμότητος πού παραδίνονται σήμερα παντοῦ.

Οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, αὐτὲς οἱ παιδικὲς ψυχές, οἱ ξένες πρὸς τὴν ὑστεροβουλία, ἔχουν τὸν Θεὸ μέσα τους καὶ λάμπουν. Στὸ γαλίνιο τῶν ματιῶν τους οὐρανὸ, φέγγει κάποιο ἀστὲρι λαμπερό, πού ὀδηγεῖ στὴν ἀπλὴ Βηθλεέμ. Ἄς τὸ ἀκολουθοῦμε, ὅταν τὸ συναντοῦμε στὸν σκοτεινὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας.

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

«Ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα»

(Ματθ. β' 1).

Οἱ μάγοι, αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, ἔκαναν μία μεγάλη καὶ δύσκολη πορεία. Πέρασαν βουνὰ καὶ πεδιάδες, ποταμοὺς καὶ ἄγρια λαγκάδια, μέχρι νὰ φθάσουν στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰουδαίας. Καὶ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ταλαιπωρία; Ποιὸς ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ τους; Νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία πού τοὺς κατάκαie τὰ στήθη: Νὰ φθάσουν τὸν Ἄφθατο. Νὰ ἐγγίσουν τὸν Αἰώνιο Βασιλιά. Ἦταν τόση ἡ δίψα τους γιὰ τὸν σαρκωθέντα Θεό, τοῦ Ὁποίου τὸ ἀστὲρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό, ὥστε δὲν ὑπολόγισαν πόνους καὶ κόπους καὶ μόχθους. Ὁ πόθος τους νὰ δοῦν, νὰ δεχθοῦν ἕνα κάποιο μήνυμά Του, τοὺς ἔκανε νὰ ψάχνουν, νὰ μοχθοῦν, νὰ περπατοῦν κι ὅλο νὰ ρωτοῦν: **«πῶς ὁ Χριστὸς γεννᾶται;»** (Ματθ. β' 4).

Καὶ στὸ τέλος ἀνταμείφθηκαν. Ὁ σαρκωμένος Λόγος τοὺς μίλησε. Τὸ **«Φῶς τοῦ κόσμου»** (Ἰωάν. ν' 12) τοὺς φωτίσει. Ἡ **«Ἀλήθεια»** (Ἰωάν. ιδ' 6) τοὺς ἀποκαλύφθηκε.

Αὐτὴ ἡ γεμάτη πόθο πορεία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ μιλήσει καὶ στὴ δική μας καρδιά τώρα τὰ Χριστούγεννα. Αὐτὴ ἡ δίψα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν Θεὸ τὸν ζῶντα μᾶς συγκινεῖ. Ἡ προθυμία τους μᾶς παρακινεῖ σὲ μιὰν ἀνάλογη πορεία. Τὰ φεικινὰ Χριστούγεννα πρέπει ὅπωςδὴποτε νὰ Τὸν συναντήσουμε, νὰ Τοῦ μιλήσουμε ὡς φίλος **«πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον»** (Εξόδ. λγ' 11). Νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας ὁλόκληρη. Θὰ κουρασθοῦμε ἴσως. Θὰ χρειασθεῖ νὰ νικήσουμε χίλιους δυὸ θορύβους πού βομβαρδίζουν τὰ αὐτιά μας ἢ τὶς εἰκόνες καὶ σκηνὲς πού ἐναλλάσσονται στὰ μάτια μας. Νὰ γκρεμίσουμε ἀκόμη καὶ τείχη πού μᾶς ἐμποδίζουν τὴν θέα του, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ μεγάλη συνάντηση.

Ἀδελφοί, πιστεῖ παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαάκ

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαθ. α' 1-25
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια' 9-10, 32-40

ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττο-

καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γάρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψών καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες

ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπίρσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακοχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας».

Γιὰ μᾶς ἡ ἀναμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶναι πλεον ζήτημα λίγων ἡμερῶν. Γιὰ τοὺς ἁγίους ὅμως, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ μέχρι τὸν δίκαιο Ἰωσήφ, ἡ ἀναμονὴ αὐτὴ κράτησε ὀλόκληρους αἰῶνες. Οἱ γενεὲς περνοῦσαν, αὐτοὶ ἔφευγαν καὶ ὁ Μεσσίας δὲν φαίνονταν. Ὅλοι οἱ πιστοὶ τῆς Π. Διαθήκης ἔζησαν καὶ πέθαναν μετὰ τὴν προσμονὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὁλόκληρη ἡ περίοδος τῆς Π. Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος ἀναμονῆς τοῦ Λυτρωτῆ. Πῶς ὅμως ἔζησαν οἱ πιστοὶ κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν περίοδο; Αὐτὸ ἀναπτύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα.

ΑΝΑΜΟΝΗ ΜΕ ΠΟΝΟ

Ἡ περίοδος τῆς ἀναμονῆς τοῦ Μεσσία γιὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Π. Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος δοκιμασιῶν καὶ πόνου. Βασικὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν πρὸ Χριστοῦ δικαίων καὶ πιστῶν ἀνθρώπων ἦταν ὁ πόνος, ὁ διωγμὸς, τὸ μαρτύριο. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μαρτύρησαν ἐπάνω στὸ βασανιστικὸ ὄργανο ποὺ λεγόταν τύμπανο, ἄλλοι ὑπέφεραν κοροϊδίες, μαστιγώσεις, δεσμὰ καὶ φυλακὴ. Λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, δοκίμασαν πολλοὺς πειρασμούς. Ὁ Μεσσίας ἦλθε, ἀφοῦ προηγουμένως πόνεσε πολὺ ἡ ἀνθρωπότητα. Ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κλήθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο νὰ χαρεῖ «**χαρὰν μεγάλην**» (Λουκ. β' 10) γιὰ τὴν Γέννηση τοῦ Σωτῆρος, ἦταν ἕνας πονεμένος καὶ πολυβασανισμένος λαός. Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ ἦταν ἀκριβῶς ὁ καρπὸς τῆς ἀναμονῆς του ἐν πόνῳ.

Ἡ ζωὴ μας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μιὰ ἀναμονὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τὴν γέννησή του. Μιὰ ἐτήσια ἀναμονὴ τῆς ἐπετείου τῆς Γεννήσεώς του καὶ μιὰ ἰσόβια ἀναμονὴ τοῦ ἐρχόμενου Κυρίου. Ἡ περίοδος αὐτὴ καὶ τῆς δικῆς μας προσμονῆς εἶναι περίοδος πόνου. Βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς μας ὡς πιστῶν εἶναι ὁ πόνος: «**Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται**» (Β' Τιμ. γ' 12). Τὸ μῖσος, ποὺ τρέφουν καὶ ἐκδηλώνουν οἱ κακοὶ ἐναντίον τῶν δικαίων, εἶναι παλαιὸ καὶ συνεχίζεται. Φθάνει μέχρι σημείου ὠμότητος: Ὁ δίκαιος ὑπάλληλος συκοφαντεῖται, ἡ ἀγνή κόρη διαβάλλεται, ὁ ἄξιος κυβερνήτης δολοφονεῖται, οἱ πιστοὶ πολῖτες στὰ ἄξια καθεστῶτα διώκονται. Ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν εἶναι ζυμωμένη μετὰ τὸν πόνο!

Ὅμως τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ποῖδ εἶναι; Ὁ πόνος κάθε ἀνθρώπου, τῆς ἀνθρωπότητος ὀλόκλη-

ρης θὰ φέρει τὴν χαρὰ. Τὸν θρῖνο θὰ τὸν διαδεχθεῖ ἡ εὐφροσύνη. «**Οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι**» (Ψαλμ. ρκε' 5). Τώρα πονοῦμε. Κάποιος ὅμως ἄγγελος ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σταλεῖ νὰ μνηύσει στοὺς ἀναμένοντες ἐν πόνῳ πιστοὺς: «**Ἴδου εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην**». Ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ ἔρχεται καὶ θὰ ἔλθει Σωτῆρας καὶ Λυτρωτής!

ΕΝΑΤΕΝΙΣΗ ΜΕ ΠΙΣΤΗ

Ἡ περίοδος τῆς ἀναμονῆς τοῦ Λυτρωτῆ γιὰ τοὺς δικαίους τῆς Π. Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος πίστεως. Οἱ πρὸ Χριστοῦ ἅγιοι ἔζησαν «**διὰ πίστεως**», τονίζει σήμερα ὁ θεῖος Ἀπόστολος. Τὰ μάτια τους δὲν σταματοῦσαν στὸν κόσμον αὐτό. Μὲ τὴ δύναμιν τῆς πίστεως διέσχιζαν τοὺς αἰῶνες καὶ ἔβλεπαν καθαρὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐρχομένου Μεσσία. Ἀτένιζαν στὸ ἅγιο καὶ θεῖο πρόσωπό του καὶ νικοῦσαν ὀλόκληρα βασίλεια, ἔφραζαν στόματα λιονταριῶν, ἔσβηναν τὴ δύναμιν τῆς φωτιᾶς. Μὲ αὐτὴ τὴν πίστη ἔζησαν οἱ πατριάρχες Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Δαβίδ, οἱ Προφῆτες καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος σήμερα.

Καὶ ἡ δικὴ μας ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ἐνατένιση τοῦ Χριστοῦ ἐν πίστει. Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ βλέπουμε μετὰ τὰ μάτια τοῦ σώματος τὸ πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ. Τὸ προνόμιο αὐτὸ πολὺ λίγοι τὸ εἶχαν μέσα στὴν ἱστορία. Ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, ὅπως καὶ οἱ πρὸ Χριστοῦ πιστοί, ἀτενίζουμε τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ «**διὰ πίστεως**».

Σὲ κτυποῦν τὰ κύματα τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν πειρασμῶν; Σῆκωνε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου καὶ μετὰ τὸ δυνατό φακὸ τῆς πίστεως ἀτένιξε στὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ Ἰησοῦ. Αὐτὸ θὰ σοῦ δώσει τὴ δύναμιν νὰ ὑπερνικήσεις κάθε ἐμπόδιο, κάθε ἀντιξοότητα. «**Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν**», τονίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α' Ἰωάν. ε' 4). Σὲ τυλίγει ἡ ἀδικία, ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀθλιότητα; Ἀφῆσε τὴ σκέψη σου νὰ τρέξει καὶ νὰ ἀναζητήσῃ μετὰ πίστη τὴν ἅγια μορφήν τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ θὰ σὲ κάνει ἰκανὸ νὰ ζεῖς μετὰ δικαιοσύνην, ἀγνότητα καὶ ἀξιοπρέπεια, μέσα σ' ἕνα κόσμον ἀπάτης καὶ διαφθορᾶς.

Τὰ Χριστούγεννα ποῦ θὰ γιορτάσουμε σὲ λίγες ἡμέρες ἂς τονώσουν καὶ τὴν δικὴ μας πίστη καὶ ἐλπίδα στὸν ἐρχόμενο Κύριο Ἰησοῦ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Στέφανος πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ. Ἀνέ-

στησαν δὲ τινες ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστηῖναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει. Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωϋσῆν καὶ τὸν Θεόν· συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἐπι-

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. β' 13-23
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. στ' 8 - ζ' 5, 47-60

στάντες συνήρπασαν αὐτὸν καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον, ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς λέγοντας· ὁ ἄνθρωπος

οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ νόμου· ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς. Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἁγγέλου...

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

Τὸ ἀκατάβλητο θάρρος του, ἡ σπάνια παρρησία του, ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Κύριό του, τὸν ὀδήγησαν στὸ σκληρὸ μαρτύριο τοῦ λιθοβολισμοῦ. Μὲ δύναμη λόγου ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος -**«οὐκ ἴσχυον ἀντιστηῖναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει»**, μᾶς λένε οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων- μίλησε στὸ Συνέδριο, περικυκλωμένος ἀπὸ ἐχθρούς, μόνος ἀλλὰ ἀλύγιστος, γιὰ τὴ θεία καταγωγὴ τοῦ Μεσσία. Παρέπεμψε στοὺς Προφῆτες, γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι ὁ Κύριος ἔπρεπε νὰ πάθει καὶ νὰ πεθάνει καὶ ὅτι ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ πάσχει ὅπως τὸν περιγράφει ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Τοὺς εἶπε ἀκόμη μὲ δίκαιη ἀγανάκτηση προδότες καὶ φονιάδες τοῦ Ἀθώου.

Ξέσπασμα θυμοῦ καὶ τρίξιμο τῶν δοντιῶν γεμίζουν τὴν αἴθουσα. Ὁρμοῦν ἐναντίον του καὶ τὸν σέρνουν πρὸς τὴν πύλη τῆς Δαμασκοῦ. **«Εκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβόλουν... τὸν Στέφανον»**. Ἄφηναν τὰ ρούχα τους στὰ πόδια τοῦ Σαύλου καὶ λιθοβολοῦσαν μὲ μανία τὸν πρῶτο μάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἐκεῖνος συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις του προσεύχεται: **«Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμα μου»**. Οἱ πέτρες σφύριζαν στὸν ἀέρα. Ὁ νεαρὸς ἥρωας ἔπεσε στὰ γόνατα. Μέσα στὸ καλάζι καὶ στὴ βοῦθ τοῦ πετροβολήματος εἶπε τοῦτα τὰ τελευταῖα λόγια, ποὺ ὁ Κύριός του ἐπάνω στὸν ἐπώδυνο Σταυρὸ εἶχε πρωτοπεῖ: **«Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»**. Τὸ ἔργο εἶχε συμπληρωθεῖ. Ὁ ἥρωας ἔπλεε στὸ αἷμα του.

* * *

Πόσο ἐμεῖς σήμερα εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ ἓνα τέτοιο θάρρος, μιὰ τέτοια παρρησία καὶ ὁμολογία τῆς πίστεως, ποὺ πληρώνεται μὲ τὸ σκληρὸ μαρτύριο τοῦ λιθοβολισμοῦ!

Αὐτὸς μόνος περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἄγριους ἐχθρούς, ἐμεῖς περικυκλωμένοι ἀπὸ τόσους ὁμοϊδεάτες μας. Αὐτὸς ἄκαμπτος, ἀλύγιστος καὶ ὅταν τὸν σέρνουν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ἐμεῖς βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μᾶς σύρει κανεὶς **«ἔξω τῆς πόλεως»**. Αὐτὸς σπκώνει τὸ βλέμμα του καὶ προσεύχεται ἐνῶ οἱ πέτρες σφύριζον, ἐμεῖς μὲ κατεβασμένα τὰ μάτια στὴν πρώτη δυσκολία, δειλιάζουμε νὰ ὁμολογήσουμε τὸν Χριστό, ὄχι μπροστὰ σὲ Συνέδρια καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, ἀλλὰ καὶ μπροστὰ στὸ μικρότερο φίλο μας.

Πόσο εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τοῦ νὰ βαδίζουμε στὰ ἴχνη, ποὺ μᾶς ἄφησε χαραγμένα ἀνεξίτηλα στὴν πρώτη σελίδα τῆς χριστιανικῆς μας ἱστορίας, ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος!

Καὶ πόσο ὅμως εἶναι ἀνάγκη στὴν τραγικὴ ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, στὴν ἐποχὴ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ τοῦ κλονισμοῦ τῆς πίστεως, νὰ ὑπάρξουν νέοι καὶ ὠριμοί, ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν πόλεων, νὰ ἐπιχειρήσουν στὴν καθημερινή τους ζωὴ, στὴ δουλειά τους, στὸ σπίτι τους, παντοῦ, νὰ δείχνουν τὴν παρρησία καὶ τὸ θάρρος τοῦ Πρωτομάρτυρα!

Ναὶ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρξουν πολλοὶ Ὁμολογητὲς τῆς θείας Ἀληθείας, διότι ἡ ἐποχὴ μας μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄν καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε σχεδὸν 2000 χρόνια, βρισκόμαστε σὲ ἐποχὴ ποὺ πολλοὶ συνάνθρωποὶ μας ἀγνοοῦν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλοι ἀρνοῦνται τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ποιὸς λοιπὸν θὰ βοηθήσει τὸν γείτονά του, τὸν φίλο του, τὸν συγγενῆ του νὰ γνωρίσει τὴν Ἀλήθεια; Ποιὸς ἄλλος παρὰ ὁ συνειδητὰ πιστός;

* * *

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐκτελέσουμε τὸ ἱερὸ αὐτὸ καθῆκον, ἂν τὴν ψυχὴ μας δὲν τὴν πυρπολεῖ ἡ φωτιὰ τῆς πίστεως, ὅπως πυρπολοῦσε τὸν ἡρωϊκὸ Πρωτομάρτυρα; Ἦταν **«πλήρης Πνεύματος Ἁγίου»**, γεμάτος πίστη, γιὰ νὰ μιλήσει μὲ τόση παρρησία στὸ Συνέδριο.

Πότε καὶ ἐμεῖς θὰ καλλιεργήσουμε, θὰ τονώσουμε τὴν πίστη μας, ὥστε νὰ εἴμαστε πάντοτε ἔτοιμοι καὶ μὲ τὴ ζωὴ μας καὶ μὲ τὰ λόγια μας νὰ διαδίδουμε τὸ σωστὸ καὶ τὴν Ἀλήθεια; Καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἀπόφαση ὅ,τι κι ἂν μᾶς κοστίσει, υπερπηδώντας κάθε ἐμπόδιο, κάθε δυσκολία. Θυσιάζοντας καὶ χρόνο καὶ χρῆμα, δεχόμενοι εἰρωνεῖες, χλευασμούς, κάποτε καὶ κατατρεγμούς.

Ἡ θυσία τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου αὐτὸ τὸ δίδαγμα μᾶς δίνει: Δὲν ὑπάρχει μεγάλη νίκη χωρὶς θύματα. Δὲν θὰ ὑπάρξει καὶ στὴν ἐποχὴ μας νίκη τοῦ Πνεύματος, θρίαμβος τῆς Ἀληθείας, ἂν μερικοὶ -ἀληθινὰ, συνειδητὰ πιστοὶ- δὲν εἶναι ἔτοιμοι τὰ πάντα νὰ ὑποστοῦν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ ἀρχὴ στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

«Βρέφος... κείμενον ἐν φάτνῃ»

Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος μεγαλοφέρνηει, κομπάζει, ἐπαίρεται. Κι ὅσο πιὸ μικρὸς καὶ ἀσήμαντος εἶναι στὴν ψυχὴ, τόσο καὶ πιὸ πολὺ φουσκώνει. Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος ὑψώνεται. Ὁ ὕψιστος Θεὸς ταπεινώνεται. Καὶ ταπεινώνεται τόσο, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὸ συλλάβει ἡ ἀνθρώπινη σκέψη. Πολλὰ θὰ μπορούσε νὰ φαντασθεῖ κανεὶς. Ὅτι ὅμως ὁ Θεὸς θὰ γινόταν ἄνθρωπος καὶ θὰ ἐρχόταν ἀνάμεσά μας ὡς ἓνα ἀδύνατο βρέφος καὶ θὰ γεννιόταν σὲ μιὰ φτωχικὴ φάτνη, αὐτὸ ὅπως-δήποτε ξεπερνᾷ καὶ τὴν πιὸ τολμηρὴ φαντασία. Καὶ ὅμως τὰ ἀσύλληπτα καὶ ἀδύνατα γιὰ τὸν ἄνθρωπο γίνονται δυνατὰ καὶ πραγματικὰ γιὰ τὸν Θεό. Πῶς, ἀλήθεια, νὰ συλλάβει ἡ σκέψη τὸ μυστήριον τῆς θεϊκῆς ἐνανθρωπήσεως; Δὲν ἔχει νὰ θαυμάσει καὶ νὰ ἐκστασιασθεῖ μπροστὰ σ' ἓνα ἐντυπωσιακὸ καὶ χτυπητὸ γεγονός. Ἐχει νὰ συγκλονισθεῖ ἀπὸ ἓνα φαινομενικὰ μικρὸ γεγονός, ποὺ κρύβει ὅμως ἓνα ἀσύλληπτο ὕψος, ἓνα ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο. Δὲν ἔχει μπροστὰ τῆς τὸν Θεὸ νὰ θαυματουργεῖ καὶ νὰ ἐκδηλώνει τὴν παντοδυναμία του. Ἐχει τὸν Θεὸ νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ δείχνει ἀδυναμία.

Τὸ πιὸ μεγάλο γεγονός τῆς ἱστορίας ἀναγγέλλεται σὰν τὸ πιὸ ἀπλὸ καὶ ταπεινὸ. Ὁ ἄγγελος εὐαγγελίζεται στοὺς ποιμένες τὴν πιὸ μεγάλην χαρὰ γιὰ ὅλο τὸν λαό, «**ὄτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ**» (Λουκ. β' 11) καὶ τοὺς παραπέμπει σ' ἓνα βρέφος μέσα σὲ μιὰ φτωχικὴ φάτνη. **«Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσατε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ»** (β' 12). Τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει ἓνα ἀδύνατο βρέφος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ φτωχικὴ φάτνη, μὲ τὸν παντοδύναμο Θεό, ποὺ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ κυβερνάει τὸ σύμπαν; Ἡ ἐγωιστικὴ σκέψη σκανδαλίζεται καὶ ἀπιστεῖ, ἡ καθαρὴ καὶ ταπεινὴ καρδιὰ γονατίζει εὐλα-

βικὰ μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια ἄκρα ταπεινώση.

Ὅταν περιμένεις ἓνα Μεσσία, περιμένεις ἓνα πανίσχυρο ἡγέτη. Θέλεις νὰ δεῖς τὰ διακριτικὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δυνάμεώς του. Περιμένεις κάποια μεγαλοπρέπεια. Γιατί ὄχι κάποιο ἐντυπωσιασμό; Δὲν περιμένεις ἓνα βρέφος ἀδύνατο σὲ μιὰ φτωχικὴ φάτνη. Ἐτσι σκέπτεται ἡ περιορισμένη ἀνθρώπινη λογικὴ. Ἐτσι δὲν σκέπτεται ὁ οὐρανός. Ἐτσι δὲν σκέπτονται οἱ ἀληθινὰ μεγάλες ψυχές, οἱ ταπεινές. Οἱ ποιμένες, ὅπως καὶ οἱ μάγοι, δοξάζουν τὸν Θεό, γονατίζουν καὶ προσκυνοῦν τὸ μυστήριον τῆς ταπεινώσεως. Οἱ τρόποι ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς τρόπους ποὺ ἐνεργοῦν οἱ ἄνθρωποι. **«Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται»** μᾶς λέει ὁ Θεὸς καὶ μᾶς τὸ δείχνει μὲ τὸ παράδειγμά του. **«Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται»** φωνάζει ὁ ἄνθρωπος καὶ ξεπέφτει στὴν ἄβυσσο τῆς πιὸ τραγικῆς συμφορᾶς.

Ὁ Θεὸς κάνει τὴν πιὸ μεγάλην χειρονομία ἀγάπης καὶ προσφορᾶς στὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὸν πιὸ ἀπλό, ἀθόρυβο καὶ ταπεινὸ τρόπο. Θυσία δὲν εἶναι μονάχα ἡ σταύρωση. Εἶναι καὶ ἡ **«κένωσις»** τῆς σαρκώσεως, ὅταν ὁ Θεὸς παίρνει **«δούλου μορφὴν»**. Στὴ γέννηση προσφέρει τὴ ζωὴ του μὲ τὴ μορφὴ, τὴν τόσο ταπεινὴ, ἐνδὸς μικροῦ καὶ ἀδύνατου βρέφους. Ἐνα νεογέννητο, ποὺ κρύβει μέσα του ὅλο τὸν πλοῦτον τῆς θεότητος! Πραγματικὰ μονάχα ὁ Θεὸς μπορούσε

νὰ συλλάβει ἓνα τέτοιο θαυμαστὸ γεγονός τόσο ταπεινώσεως. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς Βηθλεέμ, τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἀγάπη σημαίνει θυσία χωρὶς ὅρους καὶ χωρὶς ὅρια. Ἡ ἀγάπη δὲν ξέρει περιορισμούς. Προχωρεῖ ἀπὸ ταπεινώση σὲ ταπεινώση. Ταπεινώνεται γιὰ νὰ ὑψώσει. Θυσιάζεται γιὰ νὰ σώσει. Ὅ,τι πιὸ ὠραῖο, πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ ἱερὸ ἔχει νὰ παρουσιάσει ὁ κόσμος, αὐτὸ στηρίζεται μονάχα στὴν ταπεινώση. Καὶ ἡ ταπεινώση εἶναι μιὰ μορφὴ, ἡ πιὸ δυνατὴ, ἀγάπης. Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη χωρὶς ταπεινώση. Ἄν δὲν εἶσαι ταπεινός, δὲν μπορεῖς νὰ ἀγαπήσεις. Ὁ ἐγωιστὴς δὲν ἀγαπάει παρὰ μονάχα τὸν ἑαυτό του. Μονάχα ὁποῖος ξέρει νὰ ταπεινώνεται ἐκεῖνος ξέρει καὶ νὰ ἀγαπάει ἀληθινά.

Αὐτὸ τὸ παράδειγμα μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς μὲ τὴ σάρκωσή του. Κι εἶναι σὰ νὰ μᾶς λέει: Ἄν ἐγὼ ἔγιναι παιδὶ μπροστὰ σας, γιατί ἐσεῖς διστάζετε νὰ γίνετε σὰν τὰ παιδιὰ μπροστὰ μου; Καὶ ὅμως ἂν δὲν γίνετε σὰν τὰ παιδιὰ, δὲν μπορεῖτε νὰ μπεῖτε στὴ βασιλεία μου, δὲν χωρᾶτε στὴ φάτνη μου. Νὰ τὸ μήνυμα ποὺ μᾶς ὑπογραμμίζει τόσο δυνατὰ ἡ φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Καὶ τὸ μήνυμα αὐτὸ τὸ βροντοφώνησε ὁ Κύριος μὲ τὸ παράδειγμά του, ὡς βρέφος, προτοῦ μᾶς τὸ πεῖ μὲ τὰ θεϊκὰ του χεῖλη. Καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει καθημερινά, πῶς δὲν ὑπάρχει θέση κοντά του, παρὰ μονάχα γιὰ μικρὰ παιδιὰ, γιὰ ἐκείνους, ποὺ ἔχουν παιδικὴ καρδιὰ.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ «ΖΩΗΣ» 2015

ΠΡΩΤΑ ΑΡΘΡΑ: Στην αναζήτηση της εὐτυχίας, 1. «Ψυχή μου... ανάστα τί καθεύδεις;», 13. Ἐνωμένοι ποτὲ Νικημένοι, 25. Ἀπὸ τὸ «Ὡσαννά» στὸ «Σταύρωσον», 37. «Κοινωνοὶ θείας φύσεως», 49. Ὁ ἰδεώδης ἄνθρωπος, 61. Ἀπὸ τὸ Θαβώρ στὸ Γολγοθᾶ, 73. Ὁ Σταυρὸς τὸ σπηριγμά μας, 85. 1940: Μὲ τὰ φτερὰ τῆς Πίστεως, 97. «Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστός», 109. Χριστούγεννα γιὰ πάντα, 121.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ: Ἡ ζωὴ μας ἓνα θαῦμα Α΄, 6. Ἡ ζωὴ μας ἓνα θαῦμα Β΄, 18. Ἡ ζωὴ μας ἓνα θαῦμα Γ΄, 30. «Ἐπερωτῶν τοὺς νεκροὺς» Α΄, 42. «Ἐπερωτῶν τοὺς νεκροὺς» Β΄, 54. Ἀπὸ ἄγγελιο δαίμονες, 66. Πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ, 78. Εἰδωλολατρικὸς πολιτισμὸς, 90. «Πάντας... θέλει σωθῆναι» Α΄, 102. «Πάντας... θέλει σωθῆναι» Β΄, 114. Τὸ «δόγμα» τοῦ Καίσαρα, 126.

ΕΘΝΙΚΑ: Ἐνωμένοι ποτὲ Νικημένοι, 25. 1940: Μὲ τὰ φτερὰ τῆς Πίστεως, 97.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ: «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται!...» Α΄, 27. Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 36. Χωρισμὸς κράτους καὶ Ἐκκλησίας, 36. «Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν...» Β΄, 38.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ: Στην ἀναζήτηση τῆς εὐτυχίας, 1. «Θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγιασμὸς ὑμῶν», 3. Ἀπὸ τὸ «Ὡσαννά» στὸ «Σταύρωσον», 37. «Λήψθε δύναμιν...», 55. Ὁ Σταυρὸς τὸ σπηριγμά μας, 85. Σταυρὸς καὶ θυσία, 91. Χριστούγεννα γιὰ πάντα, 121. «Βρέφος... κείμενον ἐν φάτνῃ», 130.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΑ: Ὅχι στὸ ψεύτισμα ἀξιών, 12. Καμαρώνουν γιὰ τὴν αἰσχύνη τους, 12. Καλπάζουσα Ἀναισχυντία, 24. Ἐρημοποίηση τῆς ψυχῆς, 24. Ὑπερασπιστὴς τῶν Ἀδυνάτων, 24. Εἰρήνη χωρὶς δικαιοσύνη, 24. «Εὐχάριστοι γίνεσθε», 34. «Διεθνὴς ἡμέρα τῆς Γυναίκας», 36. Ὅχι πὰ οἱ πῖθηκοι, τώρα οἱ λέοντες, 48. Ἰσότης κατανομῆ, 48. Ἀπειλή... Ὁ ἄνθρωπος, 48. Ἡ ἀσθένεια τοῦ 21ου αἰῶνα, 60. «Ἡ Μαύρη Βίβλος...», 72. «Νάρκη», τὸ δημογραφικὸ, 72. Ἡ χαρὰ τῆς προσφορᾶς, 84. Τὸ δράμα τῆς μοναξιάς, 87. Κίνδυνος γιὰ τὴ νέα γενιά, 96. 40.000 Ἐφηβικὲς ἐκτρώσεις, 96. Συμβίωση ἐκτὸς γάμου, 96. Ὄρα νὰ ξυπνήσουμε, 108. Εὐρώπη: Ὁ φούρναρης τῆς Κῶ, 108. Διάλογος ἢ λογομαχία; 111. Θὰ ἐκβαρβαριστοῦμε; 118. Βγῆκα ζωντανή ἀπὸ τὴν ἐκτροπή, 120. Ἐγκλημα καὶ διαστροφή, 120. Ἡ δημογραφικὴ βόμβα, 132. Τὸ ἀντίδοτο τῆς τρομοκρατίας, 132.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ: Ὁ Κωσταντινουπόλεως Κύριλλος ΣΤ΄, 11, 23, 35, 47, 59, 71, 83, 95, 107, 119, Ὁ ἰδεώδης ἄνθρωπος, 61. Πρωτοπόρος στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, 115.

ΝΕΟΤΗΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ: Μπράβο μικρὲ Δημήτρη, 10. Ὅχι στὸ ψεύτισμα ἀξιών, 12. Τί ζητοῦν οἱ νέοι; 84. «Κίνημα χωρὶς παιδιά», 84. Κίνδυνος γιὰ τὴ νέα γενιά, 96. 40.000 Ἐφηβικὲς ἐκτρώσεις, 96. Παιδεία χωρὶς ἠθικὲς ἀξίες, 120. Προστατεύουμε τὰ παιδιά; 132.

ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ: Ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου του, 4. Ὑπερφυσικὰ κατορθώματα, 5. Μὲ ὄπλο τὴν πίστη, 8. Τὸ αἰώνιο πρότυπο, 9. Ἐνας δεσμὸς γιὰ τώρα καὶ γιὰ πάντα, 16. Ἀπὸ τὴν ἀκολασία στὴν ἀγνότη-

τα, 17. Τὸ σκάνδαλο: Κίνδυνος-θάνατος γιὰ τὸν ἀδελφό, 20. Ἡ κατάκριση καὶ ἡ θεραπεία ἀπὸ τὸ πάθος, 21. Ὁ ἥρωισμὸς τῶν Ἀγίων, 28. Ἡ δοξολογία καὶ ἡ διακονία τῶν ἀγγέλων, 29. Ὁ θρόνος καὶ τὸ διάταγμα, 32. Ἐπιτρέπεται ὁ ὄρκος; 33. Ἐπιεικὴς σὲ ὄλους, 40. Μαρτυρίες γιὰ τὴν Ἀνάσταση, 41. Οἱ δρόμοι τῆς ἱεραποστολῆς, 44. Τὰ παράπονα τῶν ἀδυνάτων καὶ τὰ προσόντα τῶν συνεργατῶν, 45. Ὁ Χριστὸς νικᾷ τὴ φθορά, 52. «Ἡ Δεξιὰ τοῦ ὑψίστου», 53. Τεχνάσματα τοῦ πονηροῦ, 56. Τί εἶναι τὸ καλύτερο; 57. Κόσμος τῆς Πίστεως, 64. Τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς, 65. Ἡ γνήσια ἀγάπη, 68. Ἡ πιὸ φοβερὴ δουλεία, 69. Τρεῖς καρποὶ τοῦ Πνεύματος, 76. Ὑπομονή! 77. Ἄκαρποι ἢ καρποφόροι; 80. Ἡ πνευματικὴ ἡλικία, 81. Οἱ οἰκοδομικοὶ ἔλεγκοι, 88. Κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ, 89. Σὲ ποῖον ἀντίκει; 92. Τὸ σῶμα: Ναὸς τοῦ Θεοῦ, 93. Ἡ δύναμη τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς ἐλεημοσύνης, 100. Πρωτοπόροι στὰ καλὰ ἔργα, 101. Ὁ Δημᾶς, 104. Ζωὴ σαρκικὴ - ζωὴ πνευματικὴ, 105. Σκέψου καὶ τοὺς ἄλλους, 112. Στὴν γιορτὴ τους, 113. Ἡ κατὰ Χριστὸν εἰρήνη, 116. Γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε πραότητα, 117. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, 124. Μία φοβερὴ πληγή, 125. Περιμένοντας τὰ Χριστούγεννα, 128. Τὸ θάρρος τοῦ πιστοῦ, 129.

ΠΑΙΔΕΙΑ: Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, 36. Τὸ πρόβλημα τῆς παιδείας, 48. Νὰ σταματήσει ἡ ἰσοπέδωση στὴν παιδεία, 72. Παιδεία χωρὶς θεμέλιο; 108. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ, 120. Παιδεία χωρὶς ἠθικὲς ἀξίες, 120.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ: Τὸ φιλόνητο μυστήριον Α΄, 2. «Θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγιασμὸς ὑμῶν», 3. «Ἐπιπῶν ἐπὶ τὸν Θεόν», 7. Τὸ τέτος τῆς εἰρήνης, 10. Πλουτίζαν εὐεργετῶντας, 12. Τὸ φιλόνητο μυστήριον Β΄, 14. «Ὁ ὄφις μὲ ἠπάτησεν», 15. Ἡ «Ἀλαζονεία τῆς Ἀρετῆς», 19. Ἡ σιωπὴ δὲν εἶναι σιωπηλή, 22. Τὸ φιλόνητο μυστήριον Γ΄, 26. Ἡ Ἀξιομακάριστη, 31. «Δεῦρο ἔξω», 39. «Ἀντὶ τοῦ μάνα χολή», 43. Χρειάζεται τόλμη, 46. Τὸ φιλόνητο μυστήριον Δ΄, 50. «Ἀγαπῶμεν... ἔργω καὶ ἀληθείᾳ», 51. «Λήψθε δύναμιν...», 55. «Λέγουσι καὶ οὐ ποιοῦσι», 58. Οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὸν Θεό, 60. Τὸ φιλόνητο μυστήριον Ε΄, 62. «Ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπίεις» (Ψαλμὸς 90, 4), 63. «Οὐαί μοι ἐάν μὴ εὐαγγελίζωμαι», 67. Λιοντάρη μὲ προβιά; 70. Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου Α΄, 74. Οὐ κολάσω, «ἀναπαύσω ὑμᾶς», 75. Στὰ «ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς», 79. Ἡ προσευχή, 82. Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου Β΄, 86. Σταυρὸς καὶ θυσία, 91. «Οὕτως ἠγάπησεν, 94. Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου Γ΄, 98. Δοκιμάζει γιὰ νὰ ἀναδείξει, 99. Μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς; 103. «Ὁ χαρακτῆρας... στὸ σκοτάδι», 106. Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου Δ΄, 110. Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου Ε΄, 122. «Ἄνθρωπος γίνεται Θεός», 123. Οἱ ἄγγελοι, οἱ ποιμένες, οἱ μάγοι, 127. «Βρέφος... κείμενον ἐν φάτνῃ», 130. Τὸ ἀντίδοτο τῆς τρομοκρατίας, 132. Διάλογος ἀγάπης, ὄχι μίσους, 132.

ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ - ΑΙΡΕΣΕΙΣ - ΠΟΛΕΜΙΟΙ: Ἡ κοινὴ δόξα, 12. Χωρισμὸς κράτους καὶ ἐκκλησίας, 36. Βεβήλωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 60. Ἐθλε ἡ μεγάλη συμφορά...», 60. Πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ, 78. Τὸ δράμα τοῦ ἀθεϊσμοῦ, 84. Εἰδωλολατρικὸς πολιτισμὸς, 90. Ὁ ΟΗΕ προβάλλει τὴ Γιόγκα! 96. Ἀδίστακτος ὁ Ἐντὶ Ράμα, 108.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ;

«Όλα τὰ παιδιά ἔχουν δικαίωμα στὴ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ἀκεραιότητα τοῦ προσώπου τους καὶ τὰ κράτη μέλη τῆς Ε.Ε. θὰ πρέπει νὰ παρέχουν εἰδικὴ προστασία στὰ παιδιά ποὺ ἔχουν ὑποστῆ βασιανιστήρια, κακομεταχείριση ἢ ἐκμετάλλευση. Τὰ παιδιά ἔχουν δικαίωμα νομικῆς προστασίας, ὑγειονομικῆς περίθαλψης καὶ δικαίωμα στὴ μόρφωση». Τὶς θέσεις αὐτὲς διακηρῦσσαν τόσο ἡ Ε.Ε. ὅσο καὶ οἱ Διεθνεῖς Ὄργανισμοί. Καὶ ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς νὰ ληφθοῦν μερικὰ στοιχειώδη μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῆς παιδικῆς ἡλικίας συμβαίνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Τὶ ἄλλο μαρτυρεῖ ὅτι «τοὺς τελευταίους δύο μῆνες περισσότερα ἀπὸ 100 παιδιά καὶ βρέφη πνίγηκαν στὸ Αἰγαῖο, ἐνῶ μόνο τὰ δύο τελευταῖα εἰκοσιτετράωρα ἀκόμα 31 παιδιά ἔχασαν τὴ ζωὴ τους σὲ ἑπτὰ ναυάγια στὴ Λέσβο, Ρόδο, Ἀγαθονήσι, Σάμο καὶ Κάλυμνο;» («Καθημερινὴ» 31.10.15). Ἡ δὲν ἀποτελεῖ ἀπαίσιο ἐγκλημα τὸ γεγονός, ὅτι ἑκατομμύρια παιδιά σὲ ὅλο τὸν κόσμο πέφτουν θύματα τῆς παιδραστίας; Τί μέτρα λαμβάνονται γιὰ νὰ περιοριστῆ ἐπιτέλους ἡ λεπλασία τῆς ἀθωότητας; Καὶ ὅμως ὁ Κύριός μας ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ ἐξαλείψει τὸ στίγμα αὐτὸ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐγίνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος καὶ πέρασε ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Νηπίασε γιὰ χάρη μας ὁ ἄπειρος Θεός. Μὲ τὸ μυστήριο τῆς θείας Σαρκώσεως τὸ βρέφος τῆς Βηθλεὲμ παλινόρθωσε καὶ ἐξύψωσε τὴν ἀξία τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Διακήρυξε πῶς τὸ κάθε παιδί εἶναι ἔμφυτος ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀλίμονο σ' ἐκείνους ποὺ τὸν βεβηλώνουν.

Η ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΟΜΒΑ

«Ἐτοιμὴ νὰ ἐκραγεῖ ἡ δημογραφικὴ βόμβα. Οἱ ἐπισημὸνες κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, χαρακτηρίζοντας τὴν κατάσταση μὴ ἀναστρέψιμη, ἐπισημαίνοντας ὅτι ἡ δημογραφικὴ βόμβα στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἔτοιμη νὰ ἐκραγεῖ ἀπειλώντας τὸ μέλλον τῶν συντάξεων, ἀλλὰ καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ ἀσφαλιστικοῦ. Τὰ στοιχεῖα τῆς μὴ κερδοσκοπικῆς ὀργάνωσης HelpAge International μὲ ἔδρα τὴ Ν. Ὑόρκη γιὰ τὴν ποιότητα ζωῆς ἡλικιωμένων στὴν Ἑλλάδα δὲν ἀφήνουν κανένα περιθώριο ἐφησυχασμοῦ. Ἡ χώρα μας γηράσκει ἐπικίνδυνα καὶ παράλληλα μετατρέπεται σὲ μία ἀπὸ τὶς χειρότερες χώρες γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ 60 καὶ μετὰ», αὐτὰ ἀναφέρει σὲ ὄλοσέλιδη παρουσία τῆς ἡ «Καθημερινὴ» 20.9.2015. Καὶ ὄχι μόνον τὰ ἰδιαίτερα ἀνησυχητικὰ αὐτὰ στοιχεῖα. Ἦδη ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων κατ' ἔτος ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸ τῶν γεννήσεων μὲ αὐξανόμενον ρυθμὸ. Τὸ 2012 εἶχαμε 16.299 περισσότερους θανάτους ἀπὸ γεννήσεις. Τὸ 2011 εἶχαμε 4671 περισσότερους θανάτους. Τὸ 1998 εἶχαμε 1774 καὶ τὸ 1996 μόλις 22 περισσότερους θανάτους. Ὅλα αὐτὰ τὶ σημαίνουν; Θὰ συνειδητοποιήσουμε ὅλοι τὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος καὶ τὸ Κράτος τὴν εὐθύνη του γιὰ μέτρα ἐνισχύσεως τῶν πολυτέκνων;

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Τὸ σὸκ καὶ τὴ φρίκη ποὺ προκάλεσε σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς γῆς τὸ τυφλὸ μίσος τῆς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας στὸ κέντρο τῆς Γαλλίας, μακάρι νὰ διαδεχτῆ μιὰ συστηματικὴ διεθνῆς συνεργασία, ὄχι μόνον γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς τρομοκρατίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐμπέδωση μιᾶς σταθερῆς παγκόσμιας εἰρήνης. Διερωτηθήκαμε γιὰτί οἱ διαιρέσεις, οἱ διχόνοιες, τὰ μίσση καὶ οἱ ἔχθρες βασιλεύουν καὶ κυβερνοῦν τοὺς λαούς; Γιὰτί φουντώνει ἡ τρομοκρατία καὶ φυγαδεύεται ἡ εἰρήνη; Μήπως γιὰτί προηγουμένως φυγαδεύτηκε ἀπὸ τὶς καρδιές; Ἄν θέλουμε νὰ κτυπήσουμε στὴ ρίζα τὴν τρομοκρατία, πρέπει νὰ χτίσουμε μιὰ ἀληθινὰ δίκαιη κοινωνία, ὅπου θὰ βασιλεύει ἡ εἰρήνη. Εἰρήνη φωνάζουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὸν Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης. Ἐλευθερία φωνάζουν οἱ «δοῦλοι τῆς φθορᾶς» ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴν ἐλευθερία ὡς «ἐπικάλυμμα τῆς κακίας» (Α' Πέτρ. β' 16). Δικαιοσύνη κραυγάζουν οἱ «ἐργάται τῆς ἀδικίας», οἱ «ἐν ὑποκρίσει ψευδολογοῖ» (Α' Τιμοθ. δ' 2). Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε. Τὸ πρόβλημα τῆς τρομοκρατίας καὶ τῆς εἰρήνης δὲν εἶναι μόνον κοινωνικό. Εἶναι πρωτίστως πνευματικό. Ἡ μάχη γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῆς τρομοκρατίας καὶ τὴν ἐμπέδωση τῆς εἰρήνης εἶναι ὑπόθεση ἱερή. Μόνον ἀδιάφθοροι ἐργάτες τοῦ Πνεύματος μποροῦν νὰ τὴν πραγματώσουν. Ἐχομε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνιδιοτελεῖς μαχητὲς, ὄχι ἐρεθισμένους ἀπὸ τὰ πάθη, ἀλλὰ ἐμπνευσμένους ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὴν ἀγάπη ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στοὺς ἀνθρώπους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΟΧΙ ΜΙΣΟΥΣ

Στὸν Διαθρησκειακὸ Διάλογο ποὺ ἔλαβε χώρα πρόσφατα στὴν Ἀθήνα οἱ συμμετέχοντες Πατριάρχες, Προκαθήμενοι Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, θρησκευτικοὶ ἡγέτες τοῦ Μουσουλμανικοῦ καὶ Ἑβραϊκοῦ κόσμου, καθὼς καὶ ἐκπρόσωποι τῆς διεθνούς πολιτικῆς σκηνῆς καὶ τῆς ἀκαδημαϊκῆς κοινότητας, ἐξέφρασαν τὶς ἀνησυχίες τους σχετικά μὲ τὴν πρωτοφανῆ ἀνθρωπιστικὴ κρίση καὶ καταδίκασαν τὶς παραβιάσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὶς τρομοκρατικὲς πράξεις... εἰδικότερα στὴ Συρία καὶ στὸ Ἰράκ. Καὶ τοῦτο, γιὰτί δυστυχῶς μερικὲς φορές ἡ θρησκεία, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ πλησιάζει μὲ τὴν ἀγάπη τοὺς ἀνθρώπους, γίνεται ἀφορμὴ ἔχθρας καὶ μίσους. Ἀλλὰ μιὰ θρησκεία, χωρὶς ἀγάπη, ποὺ υἰοθετῆ τὴ βία καὶ τὸν ἐξαναγκασμὸ, αὐτοκαταργεῖται. Μακριὰ ἀπὸ μιὰ τέτοια νοοτροπία ὁ Χριστιανισμὸς παρουσίασε τὴν ἀγάπη, ὡς τὸ πρῶτο στοιχεῖο τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἡ ἀγάπη στὸν Χριστιανισμὸ εἶναι ἡ «μείζων» ἀρετὴ. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος διακήρυττε ὅτι: «Ἡ ἀλήθεια δὲν διαδίδεται μὲ τὸ ξίφος οὔτε μὲ τὸ μαχαίρι οὔτε μὲ τὸ σπατὸ οὔτε μὲ τὴ δύναμη τῶν ὄπλων. Δὲν ἔχει ἀνάγκη παρὰ μονάχα ἀπὸ συνεννόηση, συμφωνία καὶ προοδευτικὴ πειθῶ». Τὰ ἴδια διακήρυττε καὶ ὁ μεγάλος ὑπερασπιστὴς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. «Οἱ χριστιανοὶ δὲν καταργοῦν τὴν πλάνη μὲ τὴ βία, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονή, τὴ διδασκαλία καὶ τὴν ἀγάπη».

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰετροκοσμοῦ 189
114 72 ΑΘΗΝΑ